

Pék Zoltán

ÚRKORSZAK

Tizenkét évesek voltunk, és az volt az első alkalom, hogy szülő vagy idősebb testvér nélkül mehettünk moziba. A tanítás éppen véget ért, s a szülők a bizonyítványok szemrevételezése után elég érettnek nyilvánítottak minket az önálló akció végrehajtásához. Mondanom sem kell, majd' kibújtunk a bőrünkéből.

Egy tudományos-fantasztikus filmet néztünk meg, amelynek főszereplője két jó barát és egy ütött-kopott csempészhajó volt. A kópia bizonyára már jobb napokat is látott, ráadásul nem szinkronizálták, s a feliratok sem a mi olvasási sebességünkhöz voltak szabva, így aztán néhány jelenetből kimaradtunk, de ez mit sem számított. Egyszerűen le voltunk nyűgözve. Bár egymástól csak néhány háznyira laktunk, és már hat éve egy osztályba jártunk, mindaddig nem voltunk igazán közeli barátok. Azonban ez a film mindkettőnkben megérintett valamit, s attól a naptól kezdve szinte elválaszthatatlannak lettünk. El is határoztuk nyomban, hogy felcsapunk a kozmosz kalandorainak. Beköszöntött az úrkorszak.

A mi hátsó udvarunknál alkalmasabb helyszínt keresve sem találhattunk volna, ebben a barátom is egyetértett. Az udvar nemcsak méretre volt nagy, de kiváló terepadottságokkal is rendelkezett. Először is ott volt a hatalmas farakás, amely kitűnően szimbolizált hegyet, ellenséges úrhajót, szuperbiztos erődítményt, vagy épp felmászva rá szükség esetén nagyszerűen sakkban tarthattuk a ránk fenekedő idegeneket. Fontos stratégiai létesítmény volt még a göré, ami civilben a kukorica tárolására szolgált, számunkra pedig az a tulajdonsága tette nélkülözhetelenné, hogy az egész építmény lábakon állt, így bemászva alá a barlangokban, üregekben, kazamatákban játszódó jelenetek abszolút élethű reprodukálására voltunk képesek. A további két kisebb téglas és egy farakás pedig az általuk képzett zezugos járatok okán palotákat, börtönöket és egyéb belső helyszíneket volt hivatva képviselni. És ezenfelül volt még egy nagy homokkupac az udvar közepén, ahol a sivatagba történő kényszerleszállásokat hajtottuk végre több-kevesebb sikerrel.

Mindezzel persze semmire sem mentünk volna, a legfontosabb még hiányzott: az úrhajó. Erre a szerepre a tyúkólak fölötti padlást szemeltük ki, amit a szülői engedély kikönyörgése és hosszas, kimerítő takarítás után végre birtokba is vehettünk. Maga a berendezés is több napot vett igénybe, de a végeredmény megérte. A műszerfal kartonból készült, amit gondos munkával egészen élethű óra-, kijelző- és kapcsolórengeteggel pingáltunk tele. Beleépítettünk néhány, a bátyám csináld-magad készletéből kiselejtezett igazi kapcsolót is. Egy-egy lehúzott tetőcserép jelképezte az úrhajó ablakait, amelyeken át a kozmoszból ránk leselkedő veszélyekre figyeltünk, épp idejében, hogy izgatott kiáltásokkal bátorítva egymást elkerüljük az összeütközést egy kóbor üstökössel, kisbolygóval vagy az űrtérképeken nem jelzett aszteroidarajjal.

Mivel jóformán az úrhajón éltünk, természetesen ide került az összes fontos holmink: különféle alakú és méretű dobozok tele heves és rövid életű gyűjtőszendélyünk soros tárgyaival: játék pisztolyok, a vándorélethez szükséges pár darabos ruhatár, néhány könyv. Mindezek persze a megfelelő rendetlenségben, mint ahogy egy

csempészhajóhoz illik. Két kiszolgált rongyszőnyeget fellógattunk, így aztán a pilótafülkét elválasztva a raktértől, az űrhajó késznek volt tekinthető.

A történetek két jó barát kalandjait mesélték el, s bár a szerepeket időnként megcseréltük, azok komolysága mindkettőnk számára kimondatlanul is világos és elfogadott volt. Csatákat vívtunk a Föld leigázására érkezett idegen lényekkel; távoli galaxisokba látogattunk el, bolygókra szálltunk le, ahol ember sosem járt, és fedeztünk fel valami csodálatosat és furcsát; kapcsolatot teremtettünk más intelligens fajokkal; az egyik kalandból ugrottunk fejest a másikba, pihenőt s kíméletet nem ismerve.

Játékunknak nem volt előre kidolgozott menete, sosem tudtuk, mi fog történni a következő pillanatban. Ha egyikünknek eszébe jutott valami, felkiáltott: „Idegen objektum nyolc-hét-hatnál!”, a másik pedig válaszolt: „Fejvadászok!”, és így alakult a történet. Az egész dolog varázsához hozzátartozott, hogy bár mi egyáltalán nem titkoltuk, játékunk mindenki számára láthatatlan volt. Kétszemélyes univerzumunk nem tűrt meg betolakodót. Hébe-hóba eljöttek barátaink, osztálytársaink, és mi mindannyiszor hiába próbáltunk átlényegülni, a vége az lett, hogy csak ültünk a padláson szóltanul, bámulva a lehúzott cserép helyén átsorjázó felhőket.

A spontaneitás ellenére persze voltak kedvenc helyzetek, epizódok, amiket különösen megkedveltünk, újra és újra eljátszottunk. Barátom kedvence az volt, amikor kényszerleszállással landoltunk egy sivatagos bolygón, ahonnét, miután tucatnyi szorult helyzetet átéltünk, egy hercegnő kiszabadítása után űrhajónkkal egy másik hajóra tapadva menekültünk el. Én azt szerettem legjobban, amikor valami számítási hiba folytán rossz helyen bukkantunk ki a hipertérből, s egy fekete lyuk torkában találtuk magunkat, ami egyre szívja hajónkat maga felé.

Aznap is épp ezt játszottuk. A fekete lyuk minden addiginál méretesebb volt, a hajtóművek hiába erőlködtek, egyre csak közeledtünk a láthatatlan, biztos halálhoz. Az űrhajóban halotti csend honolt, én fogcsikorgatva bámultam a sorra bedöglő műszereket, barátom pedig ökölbe szorított kézzel a térdét ütögette. Aztán hirtelen megszólalt, feltétlen el kell mondania valamit, hadarta, hiszen ki tudja, hátha meghalunk, s szeretné ezt a titkot velem megosztani. A kabinban fokozódott a hőség, bekapcsoltak a rakéták túlterhelődését jelző szirénák. Beleegyező biccentésem után bevallotta, hogy szerelmes az osztályban az egyik lányba, s rövid habozás után kibökte, melyik is az az egyik. Történetesen én is ugyanabba a lányba voltam titokban és halálosan szerelmes, ezt viszont a barátom nem tudhatta.

A hajtóművek ezt a pillanatot választották arra, hogy végképp feladják a harcot. Nem volt többé erő, ami megtartson, gyorsulva zuhanni kezdtünk egyenesen bele a fekete lyukba. Barátomnak feltűnt a hallgatásom, rám nézett. A hőség már elviselhetetlennek tűnt, szakadt rólam a veríték. Barátom elkerekedett szemmel bámult, s megkérdezte, mi bajom. Végre megjött a hangom, ráförmedtem, hogy fogja be a száját, és figyelje inkább a műszereket, mert leszállunk. Fekete lyukba nem lehet leszállni, tiltakozott, mire én azt feleltem, hogy márpedig mi most le fogunk. Szívem a torkomban dobogott, kezem remegett. Félttem. A leszállás sikere egy hajszálon múlt, s mire végül nagyot zökkenve felszint értünk, a hajó nem volt egyéb egy rakás ócskavasnál.

Az ütközéstől kapott sokk miatt néhány pillanatig mindketten mozdulatlanul ültünk, majd én felpattantam, s feltörő sírásomat kendőzendő, besesen a kijárat felé iramodtam. Barátom utánam szólt, hogy a zsilip nem nyitható. Már kinyitottam, feleltem. A nyomás túl nagy odakint egy normál szafandernek, próbálkozott újra. Az enyém különleges ólombélésű ruha, válaszoltam ereszkedőfélben a létrán, szigorúan fenntartva a játék látszatát, miközben már patakzottak a könnyeim. Vissza se nézve vágtam neki

az udvarnak, enyhén tántorgó léptekkel. Rosszul voltam, torkomat erős hányinger szorongatta, egész testemet rázta a zokogás. A fekete lyuk felszínén minden egyes lépés egy évvel öregít, hallottam ekkor barátom sírós kiáltását, és ezúttal igaza volt.

A létrától az elülső udvarba vezető kiskapu pontosan tizenhárom lépésre volt, és mire a fémszínű, csillagtalán égbolt alatt ezt a távolságot megtéve a kilincsert nyúlok, már tizenhárom esztendő eltelt, huszonöt éves vagyok, és az úrkorszak réges-rég véget ért.

Gellén-Miklós Gábor

CSALÁDLÁTOGATÁS

Én zongorázni akartam,
de csak trombitájuk volt otthon,
az is az apjáé. Valamelyik tűzoltó-
versenyen nyerhette, vagy a céllövöldében

sikerült eltalálnia egy *elhangolt* puskával?
Akkor még más idők jártak,
kevesebbet esett az eső, és a napszemüvegeket
sem kellett ennyire sötétre készíteni,

mint manapság. Ha jött a részleges napfogyatkozás,
darabokra törtek egy sörösüveget,
és azon át figyelték a ritka

jelenséget... A trombita? Nem mertem belefújni,
későre járt, a szomszédok biztosan át-
jöttek volna panaszkodni. Az apja nagyon szigorú volt.

Benedek Szabolcs

A FURUNKULUS

Kékesszürke öltönyének ujján

még fölvarrva a márka, a színészkirály mandzsettagombon fityegő, drapp kartonra nyomott képét is csupán reggel tépte le. Az ing halványlila, a boltosnő mutatta meg, „milyen frankó ez a szín”, ő ugyan a tiszta fehérét választotta volna, azonban amint hozzáillesztették a zakóhoz, az egész üzlet összeszaladt. Hogy milyen nyakkendőt